

Het Parool

25 maart 2022

Herinneringen vanuit het schildersoog

DOUBLE TAKE

MARENNE WELTEN

Waar Albada Jelgersma Gallery,

Lijnbaansgracht 318

Te zien 23/4

De expositie *Double Take* van Marenne Welten toont schilderijen die de artiest maakte vanuit herinneringen aan haar ouderlijk huis. 'Schilderen is vooral veel afbreken.'

Eigenlijk had Marenne Welten (1959) een opleiding in keramische vormgeving gevolgd. Ze maakte grote, abstracte figuren van keramiek. Op de kunstacademie St. Joost in Breda had ze een beetje opgezien tegen schilders. Schilderen, dat vond Welten stoer. "Maar ik durfde niet. Ik hield me muisstil, keek heel erg naar andere mensen. Ik ben een beetje door die academietijd gefladderd. Het was niet mijn gelukkigste tijd."

Haar op je tong

Wat ook meespeelde, is dat Weltens vader overleed toen ze tien was. Daar werd thuis niet over gesproken. "Ik schaam me om het te zeggen in deze tijd van oorlog in Oekraïne, maar ik droeg toch een trauma met me mee."

Twintig jaar geleden ging het roer om. Ze dwong zichzelf om elke dag een tekening te maken. Om direct te

vertalen hoe ze zich voelde. Dat kon niet in keramiek. "Als ik het gevoel had dat ik haar op mijn tong had, dan tekende ik haar op mijn tong. Als ik iemand had gezien waarvan ik dacht: die had ook ondersteboven kunnen lopen, dan tekende ik die figuur ondersteboven."

Sokken van pa

Welten ging ook schilderen. Ze keek in gedachten terug naar de twee huizen waar ze opgegroeid was, probeerde de ruimtes voor zich te halen. "Paul Auster heeft geschreven over het overlijden van zijn vader. Dat de spullen die iemand nalaat eigenlijk heel veel zeggen over die persoon. Daarvoor denk je: het zijn sokken van pa, gooi ze in de wasmand. Maar daarna denk je: wauw, die heeft mijn vader gedragen. Voorwerpen krijgen een hele andere lading."

Schilderen was aanvankelijk lastig. Welten was steeds een paar maanden aan het schilderen, en dan weer een paar maanden niet. "In 2010 heb ik mezelf de opdracht gegeven om te onderzoeken waarom ik altijd stopte. Wat gebeurt er als ik toch doorschilder?" Hendrik Driessen, destijds directeur van De Pont in Tilburg, gaf het laatste zetje. Hij zag hoe goed de schilderijen van Welten waren en stelde een tentoonstelling in het vooruitzicht. Toen moest ze flink aan het werk.

→ *Blue tablecloth* (2013), te zien in Albada Jelgersma Gallery. FOTO MARENNE WELTEN

Weltens vader overleed toen ze tien was. Daar werd thuis niet over gesproken

Nu heeft Marenne Welten een grote tentoonstelling in Stedelijk Museum Breda. Ze maakte levensgrote, fictieve portretten van mannen die ooit in het Oudemanshuis hebben gewoond. Bij Albada Jelgersma Gallery hangen de interieurs die ze de laatste twintig jaar uit haar herinnering schilderde. Soms verschijnt een figuur in beeld, of een hand met een sigaar. "Ik had een droom over een woonkamer en toen realiseerde ik me in die droom dat je die kamer ook

kunt zien vanuit de kleuren, compositie en vorm. Dat was een trigger om die kamers te gaan schilderen, maar dan vanuit het schildersoog."

De interieurs zijn vaak duister en soms zo geabstraheerd dat je op het eerste gezicht alleen kleuren en vlekken ziet. Die abstracte kant zoekt Welten steeds meer op. "Ik wil dingen niet letterlijk schilderen. Schilderen is vooral veel afbreken. Maar de emoties moeten wel voelbaar worden."

Kees Keijer